

7 NĂM SAU.

TA NGỒI LẠI BÊN CẦU THƯƠNG DĨ VĨNG

(Trích)

Dalat, thứ Tư 18/8/1982

Buổi chiều Dalat, tâm trạng tôi thật buồn phiền ủ rũ. Dalat thay đổi quá nhiều đến gần như thê thảm. Đêm đầu tiên đứng nơi hành lang khách sạn Mộng Đẹp nhìn xuống phố chợ, hình dung lại từng quang định mệnh đã trôi qua tại đây, lòng nghe sao thật bồi hồi rung cảm.

□

Dalat, thứ Năm 19/8/1982

Ngày thứ hai!

Buổi sáng Cao Quang Ngộ đến sớm, rủ tôi đi dạo một vòng quanh phố. Năm năm rồi mới trở lại Dalat. Gió lạnh ngắt ngậy, phố xá đìu hiu buồn tẻ; khu Hòa Bình mất hết dáng vẻ kiêu sa của nó; nhà hàng Mékong bị đập phá để thay vào đó một quán sách Cách Mạng.

Tôi cũng đi qua ngôi nhà cao 4 tầng của gia đình Nguyễn trên con đường Duy Tân năm cũ, lòng dấy lên chút nào chua xót...

Tâm trạng buổi sáng nay giống y hệt tâm trạng ngày nào tháng 3/1975, kẹt lại tại Dalat, đi trên phố cũ mà lòng bàng hoàng không tìm thấy được dấu vết xưa.

Đang bước song song cạnh nhau, bỗng nghe Ngộ nói:

"Một lần anh và Gigi đến ngôi nhà nọ để xem cái *piano* thì thấy có người đàn ông dáng rất gầy, đang gục say, đầu úp xuống bàn, cạnh cái *piano*. Anh chưa kịp tìm biết là ai, đã nghe Gigi bảo: *Bác Ngọc đó ba à!...*"

Tôi kêu lên:

"Bao lâu rồi?"

"Khoảng bốn tuần trước."

Bỗng đứng trong tim như dậy lên một nỗi đau ghê gớm từ tiềm thức nào quá khứ. Đồng thời cũng là một hạnh phúc bất ngờ thoáng hiện làm chao đảo tâm tư.

Buổi chiều cùng với Cao Quang Ngộ và cả nhà đi chơi phố tiếp. Trong lúc chờ mẹ vào thăm O Sửu, tôi đề nghị Ngộ cùng mấy đứa em lái xe thẳng vô Nguyễn Hoàng.

Từ Phan Đình Phùng dẫn vào khu nghĩa địa, bao nhiêu kỷ niệm sống dậy từ từ sau bảy năm im ngủ. Từng ngôi nhà hiện ra là từng nỗi

bàng hoàng cự mình trở giấc. Con đường quanh hiu năm xưa đã biết bao lần tôi in gót chân mong manh và cái tâm hồn tả tơi tuyệt vọng; biết bao lần đến ngôi nơi những nắm mồ trong khu Mã Thánh để cầu nguyện cho mình lại được lên đường phiêu bạt lãng du!

Cuối cùng khi nhìn thấy căn biệt thự xinh đẹp quét vôi màu gạch của anh đơn độc chơ vơ nơi đầu dốc con đường Nguyễn Hoàng vắng vẻ, tôi nghe trái tim mình đập rối loạn. Ngôi nhà năm xưa từng chôn chặt khối tình tuyệt vọng, ngày nay sao vẫn còn mãnh lực làm tê dại cả thân hình? Nghe như có cái gì khuấy động đến đau rất trên từng sợi thịt khi nghĩ lại thời gian tháng 3/1975 ngày cũ... Nghe rùng mình sợ hãi lúc hình dung hình ảnh đứa con gái 26 tuổi của 7 năm xưa, ngày ngày hành hạ đôi chân đi bộ hàng mươi cây số ra phố để quên đi nỗi đớn đau ghê gớm, đêm đêm quỳ gối cầu nguyện hằng giờ để cố giết chết hình ảnh anh với cái tình mãnh liệt còn chiếm hữu trái tim...

Ôi! Năm xưa sao tôi lại có thể cúi đầu chấp nhận những thống khổ triền miên dường đó? Vậy mà chưa một lần trong bảy năm qua tôi từng mang ý nghĩ hận thù con người đã tạo ra cho mình những nỗi thống khổ triền miên.

6 giờ chiều trở về khách sạn.

Chưa kịp thay áo đã thấy người bồi phòng vào báo có ai muốn gặp. Trái tim tôi như muốn bật tung khi từ trên bậc thang cuối của khách sạn nhìn xuống đã thấy anh và anh Triệu Trung Tiên đang ngồi đợi. Trong cuộc tình năm cũ, chúng tôi trải qua rất nhiều kỷ niệm đẹp. Thì buổi chiều nay, sự gặp gỡ sau bảy năm cũng tràn đầy xúc cảm. Phòng khách ấm áp lịch sự theo lối kiến trúc Tây Phương. Tôi đi từ cầu thang xuống, gần như phóng chạy khi thấy anh từ ghế *salon* nhôm dậy. Cả hai lao thẳng vào nhau. Bốn bàn tay tìm nhau xiết chặt.

Anh chẳng đổi thay gì mấy. Trên bộ dáng cao gầy với cái *pardessus* bằng nỉ đen, tóc dài quá cổ, đầu đội mũ *laine* xanh, đôi kính trắng nơi mắt, anh làm tôi nhớ lại một hình ảnh thật khinh khoái nghệ sĩ đã từng nhìn thấy trước đó bảy năm.

Hơi thở anh nồng nàn mùi rượu. Toàn thể ánh mắt và nụ cười hân hoan rạng rỡ.

Ngồi bên anh, tôi nói ríu rít những lời không mạch lạc để phô bày nỗi mừng gặp gỡ. Cũng nghe anh kể:

"Sáng nay anh Tiên nhìn thấy em trong quán *café* khách sạn Dalat, vội đến nhà báo cho anh hay. 1 giờ trưa, anh cùng anh Tiên đến đây tìm em, không gặp, lại bay ngay đến bác sĩ Thực, cũng không gặp. Nên anh ngồi lại đó uống rượu, chờ đến chiều trở lại khách sạn tìm em."

Lòng tôi dậy lên xúc cảm. Ngày xưa, tôi và anh kết hợp với nhau thành một hình ảnh đẹp trên sân khấu Duy Tân Dalat. Nhiều người bạn từng chiêm ngưỡng và nói lên điều ấy. Triệu Trung Tiên cũng là một trong số bạn cũ. Bảy năm trôi qua rồi mà hình ảnh xưa vẫn chưa

tan biến trong lòng bè bạn; để đến nỗi vừa nhìn thấy tôi là họ phải nghĩ ngay đến hình ảnh anh trong một nỗi kết muộn màng.

Anh đến bên quầy rượu, lấy ra ba cái ly nhỏ, rồi thật bất ngờ, rút chai rượu từ trong túi *pardessus*, rót đưa mời tôi và anh Triệu Trung Tiên. Anh lại châm cho tôi điều thuốc lá, cử chỉ dịu dàng âu yếm. Tôi nhìn sững đề cũng bắt gặp trong đôi mắt anh ngập tràn sự đắm say hơn hờ.

Tôi hỏi:

"Anh hiện đang làm gì?"

"Anh chẳng làm gì cả."

"Anh bỏ đàn rồi sao?"

"Phải! Anh bỏ đàn đã từ lâu lắm."

Một nỗi xúc động vập phủ ba người.

Đột nhiên anh nói:

"Anh có lỗi với em nhiều lắm. Ngày xưa anh thật hẹp hòi ích kỷ nên đã mất em. Anh phung phí đi quá nhiều cái hạnh phúc ngày đó. Bây giờ nay, anh suy ngẫm đủ mọi mặt để kết luận được một điều rằng *chỉ có anh thôi mới là kẻ đáng trách.*"

Tôi lạ lùng nhìn anh, một con người sôi nổi đam mê như đang bày ra trước mắt. Không bao giờ tôi tin rằng anh còn muốn gặp lại, nói gì đến tình cảm tràn trề tỏ bày như thế?

Tôi cúi đầu:

"Nhưng chúng mình không thể phủ nhận rằng ngày ấy anh đã mang cho em hạnh phúc cao nhất."

Bàn tay chúng tôi vẫn nắm trong nhau, tôi nghe năm ngón dài của anh xiết lại mạnh mẽ. Cũng nghe anh nói, giọng thật buồn và xúc động:

"Hạnh phúc anh đem lại đâu có to lớn bao nhiêu cũng không thấm gì so với nỗi khổ đau mà anh đã tạo ra ngày đó cho em. Bây giờ nay, anh ân hận thật nhiều. Có những đêm, anh bị dày vò đến không ngủ được."

Sau một lúc lặng im, anh tiếp:

"Tuy nhiên có một điều dày vò anh cao nhất..."

Tôi chờ đợi khá lâu câu kết...

Anh quay mặt sang hướng khác, nói nhỏ:

"Đó là bản nhạc *Ai Nói Yêu Em Đêm Nay.*"

Dáng vẻ anh thật lạ kỳ khi phô bày nội tâm sâu kín qua câu trên khiến tôi ngỡ ngàng. Hình như men rượu khiến anh trở nên sôi nổi? Nên buổi chiều nay, trong không gian âm áp của một khách thính sang trọng, tôi như bắt gặp lại đúng một Phùng Kim Ngọc của thuở ngày xưa.

Tôi cũng nghe giữa trái tim có điều mang mang đau đớn. Trong cuộc đời tình cảm đầy bão tố, chưa người đàn ông nào tạo được cho tôi nhiều cảm xúc như anh đã tạo. Tôi cơ hồ bị cuốn hút vào khuôn

mặt và tiếng nói anh đến sừng sốt; lòng thấm cảm nỗi nhói buốt với ý nghĩ rằng "*Có sao chúng tôi lại mất nhau?*"

Tôi lặng im, cúi đầu nghe anh tiếp:

"Bây năm nay, anh lên án mình thật gắt gao nghiêm khắc. Anh nói '*chúng mình*' mà thật chỉ có anh thôi mới là kẻ phung phí nhiều cái hạnh phúc mình đạt được ngày cũ. Em đã đem cho anh một tình yêu và đam mê cao nhất, trong đời anh chưa từng gặp, nhưng anh lại hẹp hòi ích kỷ quá mà đánh mất nó đi."

Trong điệu nói ảm áp của anh, tôi tưởng như có vương dòng nước mắt:

"Những năm về sau, anh càng tự mình phân tích kỹ hơn mọi việc xảy ra trước đó. Từ đêm đầu tiên gặp gỡ và tình yêu nảy nở ở Nha Trang; từ cuộc sống ngắn ngủi và danh vọng chung ở Dalat, cho đến cuối cùng là sự tan vỡ năm xưa, em mãi mãi bỏ ra đi... Anh suy gẫm căn kẽ mọi sự để nhận thức được một điều quan trọng ghê gớm rằng anh và em có hai bản chất trái ngược nhau nhưng lại bổ túc cho nhau một cách thật hoàn hảo. Chúng mình y hệt hai nhân vật trong tác phẩm của Hesse mình từng đọc chung những ngày còn ở Dalat. Dẫu rằng suốt đời, Goldmund giang hồ xa Narzissus rồi cuối cùng trong ngày trở về đã gục chết trên tay Narzissus, thì chàng vẫn là người duy nhất được Narzissus quý trọng thương yêu. Chàng làm phong phú cho tâm hồn Narzissus hơn bất cứ ai và thứ gì khác."

Anh ngưng ngang, nhìn tôi thật sâu.

Mãi sau, cúi đầu trầm giọng:

"Em chính là chàng Goldmund phiêu bạt ấy của anh."

Và tiếp:

"Chúng mình cũng vậy. Lẽ ra em và anh phải là những người có hạnh phúc cao nhất bởi vì chúng mình kết hợp với nhau tương xứng quá trên đủ mọi mặt. Nhưng cả hai đều không ai biết nắm giữ hạnh phúc. Và chính anh lại là kẻ phung phí nhiều hơn."

*

* *

Đêm sâu dày trong tiếng gió rít mạnh trên đồi thông nơi con đường Yersin hun hút. Từ nhà thờ con Gà, tiếng chuông ngân dồn điệu nhạc trầm ai.

Anh châm thêm cho tôi điều thuốc lá. Tôi cúi đầu, lắng nghe trong hồn mình nhịp gõ đều đều của một nỗi tiếc thương ngơ ngẩn. Bây năm rồi, vậy mà mọi sự tưởng như chỉ mới xảy ra ngày hôm trước!

Tôi ngược nhìn anh, bày tỏ:

"Thật lâu rồi, em mới gặp anh. Em mất hẳn thăng bằng kể từ ngày bỏ Dalat ra đi. Và có những lần rơi xuống thấp nhất trong nỗi khổ đau buồn bã, em chỉ nghĩ đến anh. Kỷ niệm về anh giống như luồng ánh sáng mỏng manh để em níu kéo trong những cơn cuối cùng tuyệt vọng. Anh như một vị thần cho em hoài tưởng. Nhưng em chỉ tìm đến

vị thần ấy những khi đau khổ. Càng đau khổ em lại càng nghĩ đến anh. Cho đến mấy lúc gần đây, soạn đọc tất cả các tập nhật ký cũ, em đã sững sốt đến không ngờ ngày ấy mình lại có thể sống và mãnh liệt khổ đau như vậy."

Đôi mắt anh đắm đắm vào tôi (và hình như anh khóc?)

Tôi nhìn thẳng anh:

"Em định, một lúc nào trước khi bỏ quê hương ra đi, em sẽ cố một lần tìm đến anh để nói với anh chỉ một điều duy nhất..."

Anh chờ đợi, vẻ nôn nóng hiện rõ trên mặt.

Tôi trầm giọng:

"Ít ra mối tình năm cũ anh trao cho em không phải là uổng, bởi vì chính em cũng đáp lại anh xứng đáng bằng một tâm lòng tha thiết. Ít ra với những khổ đau em mang đến trong cuộc đời anh, anh cũng đã được đền bù bằng nỗi bóp thắt tàn nhẫn trái tim em trong hành động em bỏ Dalat ra đi."

Tôi lặng im. Và anh cũng lặng im.

Cuối cùng, anh rót thêm rượu vào ly tôi, dáng xúc động, lúng túng. Mãi sau, anh nói nhỏ, giọng run run nước mắt:

"Anh cũng muốn nói với em như vậy:

'Tâm tình em trao cho anh ngày ấy cũng không phải uổng; bởi vì cho dù có làm em đau đớn bao nhiêu thì anh vẫn chỉ yêu em, nghĩ về em suốt bảy năm qua và sẽ còn mãi mãi về sau!'"

Rồi anh kể:

"Thời gian đầu sau Cách Mạng, anh còn đánh đàn để kiếm mỗi tháng 12kg gạo và một chỗ đứng yên ổn cho con cái. Nhưng ngày giờ càng trôi, anh càng nhận rõ rằng mình không còn hứng thú gì nữa trong âm nhạc. **Em ra đi khỏi đời anh, đem theo của anh hết mọi đam mê xúc cảm.** Vì vậy mà anh đánh đàn như một cái máy, tâm hồn không thể nào tìm ra được nỗi rung động như trong thời gian cũ với em. Điều này đè chụp lòng anh, càng lúc càng thêm nặng nề sâu sắc. Thế rồi anh quyết định bỏ đàn. Cả một giới văn nghệ ở Dalat rất trọng vọng và thèm muốn có anh hợp tác. Nhưng với lòng riêng, có gì còn đáng cho anh phô diễn nữa đâu? **Đối tượng nghệ thuật của anh đã rời xa; anh nào thiết tha một chỗ đứng tại Dalat.** Ngày ngày anh cứ tà tà uống rượu, chạy xe moto không bảng số... Vậy mà chẳng tên công an nào muốn hỏi giấy tờ anh..."

Và anh mỉm cười, nụ cười kỳ lạ.

Tôi kinh ngạc trước thái độ sôi nổi của con người trước mặt. Lại nghe trong tim mình dấy lên mối buồn man mác.

Tôi nói:

"Em cũng vậy. Kể từ ngày đi khỏi Dalat, em không còn tìm ra hạnh phúc, dù nhỏ nhoi đến đâu chẳng nữa. Em làm việc với nhiều *pianistes* khác, nhưng phải thật mà nói, em không gặp ai tài hoa hơn anh, nhất là không ai hết lòng nâng tiếng *violon* em lên tới đỉnh cao như anh đã làm ngày đó cho em. Có một đêm đi dự một cái *party* với cây *violon*, em đã tuyệt vọng uống đến say, rồi vào *toilette* khóc. Trên đường khuya trở về một mình, em phải đau đớn tự kêu lên rằng: '*Cuộc đời này thôi đã hết! Âm nhạc và đam mê không thể nào tồn tại khi mà em đã mất hẳn anh!*' Ngày đó, anh đem cho em quá nhiều hạnh phúc, từ tình yêu cho đến âm nhạc, từ nghề nghiệp cho đến đời sống. Nhưng rồi, như anh nói, chúng mình đành bỏ mất. "

Tôi cúi đầu, tiếp:

"Tuy nhiên em không nghĩ ai là người đáng trách. Trước định mệnh cay nghiệt, cả anh lẫn em đều thật nhỏ bé làm sao!"

Dáng vẻ anh mang đầy tiếc nuối:

"Phải. Dù gì thì chỉ em và anh là hai kẻ thiệt thòi hơn cả. Nhưng anh không thể phủ nhận một điều rằng, suốt đời anh nhiều lần lầm lẫn, mà ***sự lầm lẫn to tát nhất chính là đã phung phí quá nhiều những gì nhận được từ em.***"

(Câu sau cùng được lặp lại đôi lần với một thái độ thật đau đớn.)

Rồi nhìn đồng hồ tay, anh nói:

"Chúng mình đến nhà anh Thực đi! Anh thềm đàn lại với em!"

Tôi lắc đầu:

"Anh chờ cho em một lát! Em có hẹn với Cao Quang Ngô lúc 7 giờ. Anh có nhớ Ngô không, người đàn ông mà anh rất căm thù trong Duy Tân ngày trước?"

Anh cúi đầu nói nhỏ:

"Ngày xưa anh thật hẹp hòi ích kỷ trong câu chuyện về anh Ngô. Anh xin lỗi em!"

Tôi thật xúc động:

"Nhưng sự hẹp hòi ấy phát xuất từ lòng anh yêu em ghê gớm."

Anh tiếp ngay câu nói:

"Cũng vì vậy mà anh mất em!"

Tôi mỉm cười:

"Anh có nhớ ngày xưa, khi hiểu được nỗi đau khổ ghen tuông của anh về Ngô, nhiều lần em đã xin anh nên nhận lời mời dùng cơm của anh ấy; để trong cuộc gặp gỡ tay ba này, em mình chúng được với cả hai người đàn ông tâm tình lớn rộng trong em, *chỉ anh duy nhất là người được sở hữu*. Ngày xưa anh không hề nhận đề nghị. Đêm nay chúng mình đang trở lại điều ấy. Mình sẽ mời Ngô cùng ăn một cái gì..."

Tức thì anh vụt nói:

"Bây giờ, điều ấy có còn ích lợi gì nữa đâu em?"

Trong âm vang sao như vương dòng nuối tiếc.

Ngộ đến trễ quá nên cả ba chúng tôi rời khách sạn ra đi.

Lúc nhìn thấy cái *moto* của anh đậu ngoài sân, tôi chợt nghe lòng đau nhói. (Ngày xưa, anh thường tỏ bày nỗi ưa thích cho các loại *moto* và thường vẽ vờ trong ánh nhìn thích thú: 'Anh sẽ mua cho bé bộ đồ da và cái nón sắt. Rồi chở bé phóng xuống Nha Trang qua ngã đèo Ngoạn Mục. Bé sẽ ngồi thông hai chân như con trai, cây violon ôm vào giữa bụng, tóc bay xòa trong gió. Đi đến đâu, thích thì mình ngừng lại và bé sẽ kéo violon giữa trời cho anh nghe.')

Tôi nhớ lại...

Và mỉm cười, nói:

"Ước mơ ngày xưa của anh đã thành tựu. Anh có cái *moto* đẹp quá!"

Anh bật kêu:

"Nhưng ngày nay anh đã mất hẳn em rồi!"

Chiếc xe chở ba (có tôi ngồi giữa) phóng ào ào trong đêm tối, qua ngõ Bờ Hồ mập mờ ánh đèn tỏa ra từ Nhà Thủy Tạ. Trời lạnh đến công cả châu thân. Trong tim tôi dấy lên nỗi buồn mịt mịt.

Anh hỏi:

"Em có lạnh không?"

Tôi lắc đầu, khe khẽ ngân nga bài hát ngày xưa cả hai vẫn hát với nhau:

*"The shadow of your smile when you're gone
Will color all my dream and lights the dawn
Look into my eyes, my love, and see
With the lovely things you are to me*

*Our wishful little star was far so high
A teardrop kissed your lips, and so did I
Now when I remember Spring
All the joys that love can bring
I'll be remembered You
The shadow of your smile..."*

Tôi nói:

"*Our wishful little star was far so high*. Vì sao ước mơ của chúng mình thì xa quá. *A teardrop kissed your lips, and so did I*. Một giọt nước mắt hôn đôi môi em, và anh cũng khóc vậ thôi!... Bị thảm nhưng vô cùng đẹp. Anh có thấy giống với nỗi đau khổ của chúng mình không?"

Giờ phút này, tôi không ngờ anh lại trẻ trung dường ấy sau bao nhiêu năm đấu tranh với cuộc sống mệt mỏi và cái nội tâm buồn phiền rách nát. Tôi lạ lòng cảm động vì tấm tình sâu đậm của anh, đồng thời nghe thật bồi hồi theo những gì ngăn ngui của hiện tại. Với tôi, người đàn ông này quả có sức thu hút mãnh liệt. Trước mặt anh, dù trong bất

cứ hoàn cảnh nào, tôi vẫn chỉ thấy mình giống như một đứa trẻ con bé nhỏ bơ vơ.

*

* *

Trong nhà bác sĩ Thục

Anh ngồi ngay vào *piano*, dạo lên những âm thanh thánh thót; đầu tiên là bản *Hương Xưa* mà anh biết tôi từng yêu thích. Nhìn tôi, mỉm cười, anh nói

"Bài này anh hay bị em la vì câu cuối cứ mãi đàn sai!"

Tôi ngạc nhiên đến xúc động khi nghe anh nhắc lại một kỷ niệm cũ. Con người tôi, cuộc đời và tâm hồn chỉ là biểu tượng cho nỗi lãng mạn thi vị; tôi ôm ấp ghi giữ kỷ niệm như những báu vật... Chứ còn anh? Thục tể mạnh mẽ quá, suốt bảy năm qua phải tranh đấu ghê gớm mới mong đứng vững, có lý nào một kỷ niệm nhỏ trong quãng đời cũ, anh lại chẳng quên?

Mười ngón tay anh bất ngờ chuyển qua bản *Unchained Melody*. Ngược nhìn tôi, ánh mắt thật buồn, anh cất tiếng hát:

*"Oh! My love, my darling
I've hungered for your touch a long lonely time
Time goes by so slowly,
And time can do so much
Are you still mine? I need your love
I need your love, God speeds your love to me..."*

Âm nhạc và tiếng hát anh xoáy buốt lại với nhau trong nỗi buồn vô cùng để trong không gian lạnh giá của Dalat đêm nay, tôi tưởng như đang được sống lại kỷ niệm ngày nào trên sân khấu Duy Tân. Những âm thanh cuộn cuộn từ đôi bàn tay phát ra đập dồn như thác lũ; toàn thể con người anh như được bao bọc trọn vẹn bởi đam mê. Mười ngón dài vẫn không ngừng nhảy múa trên hàng phím trắng và cả thân hình gục hẳn xuống trước cái dương cầm.

Anh hát theo tiếng đàn, bản nhạc *Unchained Melody* có những câu thiết tha buồn bã. Rồi cứ mỗi lần đến những chữ "*I need your love*", anh lại ngẩng lên, nhìn tôi bằng đôi mắt sáng ngời đau khổ.

Tôi cũng sốt, ngẩng nhìn người đàn ông trước mặt với cái tâm trạng xót xa kỳ quặc. Trong cuộc tình năm cũ, tôi đã nhiều lần nghe anh đàn, nhưng chưa lần nào ngạc nhiên --như đêm nay-- vì sự vượt bậc tài hoa của anh. Hình như đêm nay, anh bị phấn khích dữ dội? Tôi không biết được; chỉ cảm nhận, qua âm nhạc của anh, hạnh phúc và đau khổ cùng đạt lên tới một cao điểm mãnh liệt.

Từ anh, tôi cũng như lây với niềm tê tái. Bảy năm qua rồi, không bao giờ tôi nghĩ mình còn được nhìn lại vóc dáng này với trọn vẹn say mê như vậy. Trái tim tựa hồ bóp thắt. Nỗi buồn mệnh mang tràn ngập đầu thân.

Trong cuộc đời tình cảm đầy giông bão, có thể nói rằng anh là người đàn ông duy nhất --mà khi gặp lại-- vẫn có đủ khả năng làm đau đốn được trái tim tôi dù cho bao năm xa cách. Anh "lớn" quá trên nhiều mặt. Nhất là đêm nay, trong không gian giá lạnh của Dalat, anh hiện diện lại trong tư thế một nghệ sĩ thực sự ngày nào đã từng khiến tôi say mê ngưỡng phục. Tôi nghe tiếc nuối những gì đã mất. Tiếc 10 ngón tay tài hoa như những chiếc đũa thần đem cho tôi hạnh phúc. *Và đâu đó trên khuôn mặt anh, niềm tiếc thương này cơ hồ cũng thấy lộ ra...*

Cho đến khi Ngô tới, anh ngưng đàn, bắt tay Ngô, nói:

"Tôi xin lỗi anh! Ngày xưa tôi đã nghĩ sai về anh nhiều quá!"

Ngô không hiểu gì cả, nhưng tôi thì hiểu do đâu lại có lời xin lỗi trong một con người nhiều kiêu hãnh như anh.

Nâng ly rượu đưa tôi, anh mỉm cười phân trần, vẻ xấu hổ:

"Lâu quá anh mới đàn lại hứng thú như đêm nay. Tay anh lao động nhiều nên không còn mềm nữa."

Tôi cũng cười, quay qua nói cùng chị Thực:

"Bảy năm trước, nếu bọn em đến đây, chị hẳn sẽ rất thích thú nghe cả hai hòa nhạc. Ngày nay đã hết. ***Em và anh Ngọc đã mất nhiều thứ, nhất là âm nhạc...***"

Anh ngậm ngùi nói tiếp, đủ cho một mình tôi nghe:

"Chỉ vì em bỏ anh mà đi!"

Trái tim tôi thắt lại, lặng im không tỏ bày gì nữa. Định mệnh sao thật muôn màng toi tả. Ngày nay hiểu được lòng nhau thì mọi sự đã vĩnh viễn nát tan.

Chúng tôi uống rượu và trò chuyện. Những câu chuyện cũ thật buồn được khơi lại trong làn khí lạnh Dalat. Tôi nghe anh hỏi:

"Em có nhớ anh Thăng, quản lý *dancing* Duy Tân? Anh ấy hiện đang là cán bộ cao cấp của công ty du lịch Dalat, một người đàn ông hoàng ngân nắp và không có chút gì tính nghệ sĩ. Vậy mà gặp anh, anh ấy vẫn nhiều lần tỏ bày rằng không thể tìm thấy được sự kết hợp nào đẹp đẽ và xứng đáng hơn sự kết hợp mỗi tình cùng tài năng của cả hai chúng mình ngày đó trên sân khấu Duy Tân... "

Anh cúi đầu, giọng trầm hẳn:

"Những người bạn thì tiếc nuối, trong khi chính anh lại là kẻ phung phí quá nhiều những gì anh nhận được từ em."

Tôi hỏi riêng anh:

"Có bao giờ anh hoài tưởng cây đàn *violon* của em?"

Anh gạt đầu, vẻ vô cùng buồn bã:

"Suốt bảy năm qua, với anh, đó là nỗi ám ảnh nặng nề nhất mỗi lần gọi nhớ trong đêm vắng. Tiếc cây đàn và đôi bàn tay tài hoa. Tiếc đôi mắt to khờ dại anh đã yêu vô cùng ngày đó. Nhưng trên hết là anh

tiếc tâm hồn em, vừa trẻ thơ vừa đam mê, nhân ái. Cái tâm hồn mà
dẫu có đốt đuốc đi giữa ban ngày, cũng không thể nào anh còn cơ hội
tìm ra..."

..

**(Trang nhật ký dở dang, như những thanh âm tuyệt diệu
trong cuộc tình rất đẹp đã phải tắt ngang trong dang dở...)**

||